

Nyhedsbrev december 2013

Foreningen Den Danske Klosterrute

Indhold:

- *Stjernestunder på pilgrimsvejen*
- *Et af mine bedste pilgrimsmøder*
- *Kalender*

Stjernestunder på pilgrimsvejen

Af Jens Kristian Krarup

Foreningen Den Danske Klosterrute holdt årsmøde i april 2013 og havde bedt mig fortælle om nogle af de bedste oplevelser som pilgrim på Klosterruten. Det skete i forlængelse af, at jeg har været forfatter til de første seks bøger i guidebogserien om Klosterruten. Siden har redaktionen af Klosterruteforeningens nyhedsbrev opfordret mig til at nedskrive nogle af de spredte betragtninger. Derfor dette forsøg!

Først må jeg ærligt indrømme, at i virkeligheden har jeg det ikke så let med at give mig selv navnet "pilgrim". For hvad lægger man i det? Ser jeg mig omkring i den såkaldte pilgrimsbevægelse, er det tydeligt, at pilgrimsidentitet kan bygge på alt fra klassisk kristen religiøsitet til eksotiske turistoplevelser eller søgen indad i sjæledyb. Jeg opfatter mig selv som en, der ikke bare er optaget af at vandre som ureflekteret turist eller sportsperson. Som kristen vil jeg gerne vandre med et særligt fortegn og under en større horisont end dér, hvor alene det, der kan måles, tælles og vejes, har betydning. Men vel at mærke uden at jeg skal mande mig op til at blive noget særligt eller mærkeligt. For mig er pilgrimsvandring symbolet på en livsvandring i Kristi følge.

Som den svenske biskop Martin Lind udtrykker det i sin indsigtfulde bog "Salt og brød, en pilgrimsteologi" (oversat til dansk af Elisabeth Lidell, Forlaget Alfa, 2012), handler det "ikke om en kraftudfoldelse, om med vold og magt at blive bedst blandt mennesker eller frommest blandt pilgrimme med flest dyder...Så forandres pilgrimsvandringen fra at være en påskevandring til at blive en opstigning inde i et illusorisk tårn med en skyhøj, stejl trappe...Det kan ikke understreges nok, at en pilgrimsvandring i kristen tradition bør være en påskevandring. Den, som vil gå på pilgrimsvandring med påskens perspektiv som fortegn får hjælp til at se vandringsen som et voksested for hele mennesket. Det handler ikke så meget om at dyrke visse egenskaber. I stedet er det et spørgsmål om at vokse som menneske, at "komme hjem" til sig selv og blive det menneske, Gud har skabt... Hele tanken om at den kristne som kristen skal blive noget andet, noget mere åndeligt end det, Gud har skabt, er en vej væk fra den kristne tro. Så risikerer mennesket at ønske sig noget mere åndeligt end det, Gud vil give". "Menneskets opgave er at leve for andre. Opgaven går ikke ud på at være specielt religiøs ud fra en tænkt metode, men at være menneske". Fokus skal findes i omsorgen for andre mennesker, "som hele tiden bør mødes af bløde hænder og varme øjne. Det er, når mennesket lever for andre, at det vokser". "Pilgrimsvandringen hjælper os til at tro på én eneste Gud, en Gud, som fører os gennem død til liv sammen med Jesus Kristus" og henviser os til at leve for andre. (Citatene er hentet fra side 97-98 og 112-113).

Under arbejdet med Klosterruten har jeg fået lov til at opleve highlights eller udtrykt mere gammeldags, men også mere poetisk: "stjernestunder". De har været med til at gøre pilgrimsvandring til et voksested for mig som menneske. Her fyldes jeg med taknemlighed over Guds omsorg og får mit blik vendt mod de fællesskaber, hvor jeg hører hjemme.

Jeg har mest færdedes alene, men jeg tænker også med glæde tilbage på oplevelser fra fællesvandring med andre.

I 2009 stod Klosterrutens støtteforening for et ambitiøst arrangement, som vi kaldte Peregrinus 2009. Det drejede sig om pilgrimstræf og pilgrimsseminar over en week-end i Løgumkloster. I ugen op til week-end'en vandrede grupper fra domkirkerne i Ribe, Haderslev og Slesvig (i Sydslesvig) mod Løgumkloster. Jeg var med til biskoppens udsendelsesgudstjeneste i Ribe Domkirke. Som man kan se på billedet her ved artiklen, samledes vandregruppen efter gudstjenesten i en rundkreds foran domkirkens hovedportal og begav sig derefter med biskoppen i fuld uniform i spidsen ned gennem Ribe hovedgade ad Klosterruten. For mig var det et stort øjeblik. Klosterruten, som jeg havde arbejdet med i årevis, blev ved denne lejlighed ligesom lyst i kuld og køn og anerkendt som et seriøst tiltag i den kirke, Folkekirken, som er mit åndelige hjem. Jeg kunne jo ikke lade være med at tænke på den skepsis, for ikke at sige mistænksomhed, som jeg

havde mødt hos kirkelige personer i de første planlægningsår, når man vovede at fremsige ordet pilgrimsvandring.

Da gruppen på Klosterruten fra Ribe efter flere dage nærmede sig Løgumkloster og vandrede over ådalen neden for klosterkirken, fik jeg den oplevelse at få lov til at sætte kirkeklokken i gang som en velkomst til målet. Nu var vandregruppen kommet frem og hjem og kunne forenes med de andre deltagere ved Holger Lissners vandringsmesse i kirken.

Et andet højdepunkt, denne gang ganske bogstaveligt, oplevede jeg under tilrettelæggelsen af Klosterruten i Søhøjlandet omkring Silkeborg. Der var hedebløge og brændende varmt den 7. juli 2006, da jeg sled mig op ad en stejle sti til Sukkertoppen. Det er navnet på et højdedrag med storslået udsigt over Mossø og den egn, som har huset den største koncentration af klostre i middelalderen. Øm Kloster var det mest betydningsfulde af dem alle. Klosterruinen udgør i dag Øm Klostermuseum. Uden i øvrigt at lægge for meget i sammenligningen var det at bestige Sukkertoppen og lade blikket vandre ud over herlighederne med klostersteder, sø og skov for mig at skue ind i et forjættet land, sådan som Moses i det gamle Israel fik lov til det fra Nebo Bjerg. Det var denne stjernestund, som har fået mig til frejdigt at udnævne Silkeborgegnen til "Klosterriget". Inspirationen fik jeg fra et område i Småland, Sverige, som har fået tilnavnet "Glasriget" på grund af sine mange glasværker.

Den første pilgrimsvandring, som jeg har været med til at organisere, foregik i Løgumkloster Refugiums regi 2003 og fulgte i store træk den senere Klosterrute i Vestsønderjylland. Det var et omfattende arbejde at gennemtænke og tilrettelægge fem dages program, når man skulle begynde helt forfra. Domprovst Arndt Jessen Hansen fra Viborg, der har været en af folkekirkenes åndelige pionerer inden for pilgrimsvandring i Danmark, rundede af med et foredrag om "Kristendommen på vej mod nye udtryk", en meget sigende overskrift over det nybrud, som pilgrimsvandringen har betydet i Folkekirken. Vi begyndte vandringen i Randerup Kirke, der ligger ude i det storslåede, flade marskland ved Vadehavet. Her blev salmedigteren Brorson født i 1694, og her virkede han nogle år som præst. I vandregruppen samledes vi først uden for kirken og sang Brorsons berømte lovsang "Op, al den ting, som Gud har gjort". Et mere passende sted kan man ikke tænke sig. Det fortælles i en legende, at Brorson

engang gik tur her med en søn, som spurgte sin far: Kan du ikke fortælle mig noget om Gud? Som svar på spørgsmålet ønskede Brorson, at hans søn skulle høre naturens lovsang. Derfor skrev han denne salme om skaberværkets storhed, sådan som man netop kan opleve den i Ballum Enge en junicdag.

En af "stationerne", standsningsstederne, på vej tilbage til Løgumkloster var en rundkørsel i Bredebro, hvor vi krydsede hovedvejen mellem Tønder og Ribe. Rundkørslen består af en stor jordhøj med en bronzeskulptur, som er skabt af kunstneren Peter Brandes. Kunstværket er rejst som en gave fra skofabrikken Ecco i Bredebro og forestiller en kæmpefod. Det er meget overraskende, at kunstneren har formet Kristus på korset som en del af figures hæl, og i det hele taget rummer anlægget en masse kristen symbolik, der særligt henviser til livet som en pilgrimsvandring. Jeg vovede at bede gruppen synge Johannes Jørgensens enkle og bevægende pilgrimssang "Imellem nattens stjerner". Og dér stod vi så i række og geled og sang, mens bilerne kørte larmende forbi. Sådan er pilgrimsvandring, ikke væk fra verden, men midt i verden!

Det var også på refugievandringen i 2003, at vi indviede en skulptur på Løgumkloster kirkegård som pilgrimsfontæne. Kunstværket, som kunstneren har kaldt "Livets Labyrinth", består af en tyk granitplade med et relief ovenpå i form som en labyrinth og med et lille springvand i midten. De, der kender middelalderens kristne symbolik, ved, at labyrinten er et billede på livet som en pilgrimsvandring mod Kristi grav, men også frem til en

opstandelse, sådan som Kristus opstod. Hver dags vandring sluttede omkring kunstværket, som jeg på trods af kirkeværgens spagfærdige indsigelse har fået "markedsført" under navnet Pilgrimsfontænen. Den har utallige pilgrimsvandrere siden samlet sig omkring.

Det var i øvrigt også ved den afsluttende pilgrimgudstjeneste i klosterkirken, at sognepræst Thorkild Schousboe Laursen benyttede den takkebøn, som i bearbejdet udgave er kommet med i guidebøgerne om Den Danske Klosterrute under overskriften "Bøn efter vandringen".

Der er mange slags stjernestunder i vente på en pilgrimsvandring. I naturen færdes vi i det, som er blevet kaldt Guds grønne katedral. Kloster-ruten snor sig ud og ind i det danske landskab for at komme gennem flotte landskaber som Vejle Ådal, kysterne langs det sydfynske øhav og Hærvejsområdet med Gudenåens og Skjernåens kilder, men gang på gang har den mere ydmyge natur også overrasket mig. Det sker ikke nær så ofte, hvis man kører på cykel, og slet ikke når man suser gennem landet i bil, for det kræver tid og ro at få øje på det, der syner småt i den store katedral. Jeg tænker f.eks. på en varm, solrig majdag, da jeg kom ad en lille grusvej gennem de flade landbrugsområder midt i Sønderjylland. Der var ingen mennesker at se, ingen biler at høre. Jeg var mutters alene, omgivet af levende hegn langs vejen. I rabatten lyste små gule blomster, og jeg kunne høre bierne summe lystigt omkring dem. Som bilist kendte jeg egnen i forvejen og har altid syntes, at den simpelthen var kedelig, men nu pludselig åbnede katedralen sig. Vandringen på en lille grusvej blev til en stjernestund.

Det er også specielt at opleve de store, stille skove, hvor jeg undertiden har kunnet gå i timevis uden at træffe noget menneske. Sådan har det været i de nordsjællandske skove som ved Gurte og ikke mindst i Grib Skov, der er Danmarks næststørste. I Grib Skov kom jeg en sen septemberdag frem til Lille Gribssø og fandt med besvær en rute rundt om den. På bakken langs søen lykkedes det også at finde den varde, som 30 vandrere opførte af sten, da de stiftede Dansk Vandrelaug på stedet i 1930.

Jeg glemmer ikke, hvordan landskabet åbnede sig efter nogle kilometer gennem skoven nordøst for Ry ved Silkeborg, og pludselig lå den hvide Veng Kirke, Danmarks ældste klosterkirke, nede i dalen foran mig, en solbeskinnet plet under mørke skyer. Det var en åbenbaring. Jeg glemmer heller ikke, hvordan jeg gik vild i Vengskovene på min vej tilbage til Ry. Regnen begyndte at sile ned, men jeg nåede da at slippe ud af skoven i tide, inden aftenmørket ville sænke sig over mig.

Danmark er jo et kystland, som giver fremragende muligheder for at vandre langs fjord og hav. I de senere år er det blevet meget lettere at følge kysterne, fordi der mange steder er sørget for afmærkede vandreruter. Jeg husker en stille sommerdag på Sydsjællandsleden langs Avnø Fjord: græssende heste, vadefuglene i strandkanten, det flimrende modlys over Smålandsfarvandet, udsigten til Avnø og Knudshoved Odde, den rene idyl! Det var en voldsom kontrast til besøget kort forinden på Svinø Kirkegård, hvor jeg var gået rundt mellem gravstenene for 62 britiske flyversoldater, som omkom i Anden Verdenskrigs bombetogter ved Østersøen. De satte deres liv til, for at andre kunne leve. Sådan kan naturvandring også blive til en langfredagsvandring på vejen til påsken med livets genoprettelse.

Ligesom naturen er vigtig for Klosterruten, er kulturens frembringelser det også, fordi de vidner om, hvordan mennesker har skabt voksesteder for det hele menneske. For Grundtvig var det et livsideal at have "øjet, som det skabtes, himmelvendt, lysvågnet for alt skønt og stort herneliden". Sådan skrev han i sangen "Et jævnt og muntert, virksomt liv på jord" (Højskolesangbogen, 18. udgave, nr. 95) og sådan er også idéen med Klosterruten: at det jordiske og det himmelske hører sammen, fordi Gud er én. Det bliver til en stjernestund at møde et kunstværk undervejs og blive grebet af det, fordi det peger ud over det menneskelige, ud over sig selv, fordi det – igen med Grundtvigs ord – er "med de dybe længsler velbekendt, kun fyldestgjort af glans fra evigheden". Sådan oplevede jeg det, da jeg var på byvandring i Ballerup og standsede ved rådhuset foran Danmarks største bronzeskulptur fra 2004. Den har Peter Brandes også skabt og givet titlen Telemakos. Navnet refererer til kongesønnen i det oldgræske helteepos Odysseen. Han lider, fordi hans far var bortrejst i krig gennem 20 år. Lidelsen synliggøres ved, at han er bagbundet. Men den lidende skikkelse er ikke bare Telemakos, men også Isak, som Abraham skulle ofre, ja skikkelsen bliver til et symbol på menneskeheden, der søger mening og håb, men også tilgivelse. Lyset fra skulpturens indre kastes tilbage på den lidende som tegn på velsignelse og forløsningens mulighed for den, som tror. Samme intensitet oplever man i kunstnerens nye indretning af Sankt Andreas Kapel i Roskilde Domkirke. Der samledes vi i 2010 til andagt efter receptionen i Roskilde Kloster, hvor klosterruteguidebogen fra Slangerup til Roskilde blev præsenteret.

Peter Brandes er i sit udtryk en meget moderne kunstner, men han formår at forbinde sig med traditionen fra den græsk-romerske oldtid, Bibelen og den ældste kristne kirke. Det, som blandt andet gør pilgrimsvandring til

noget særligt, er, at vi bliver led i en lang kæde af mennesker gennem tiderne. Det betyder meget for mange, at de går på en rute i andres spor, at der har været nogen her før dem. Det kan blive til stjernestunder, hvor jeg føler mig indføjet i et usynligt fællesskab. Det kan være et fællesskab, der rækker tusinder af år tilbage. Sådan erfarede jeg det den dag, da jeg kravlede ind gennem en lav gang til det mørke gravkammer i jættestuen Østerhøj mellem Næstved og Vordingborg. Her har generation efter generation gravlagt deres døde tre tusind år før Kristus og knyttet sig til det hellige. Men ingen steder fornemmer jeg som kristen pilgrimsvandreren det bedre end ved at træde ind i kirkerne og blive omsluttet af fællesskabet med mennesker dér gennem tiderne. Nogle linjer fra nye salmer i Den Danske Salmebog udtrykker denne erfaring. Jens Rosendal skriver, at kirken er bygget "som en sang om Paradis, som et skaberglimt nedrykket i vort lavlands tågedis" (nr. 330), og Lars Busk Sørensen bidrager med ordene: "her har dagen evighed, her har kærlighed sit sted" (nr. 331).

Middelalderkirkerne og klosterstederne, som Klosterruten jo forbinder med hinanden, er ikke bare troens erindringssteder fra en fjern fortid, men trosvidnesbyrd, der betyder noget den dag i dag. Det er blevet til mange stjernestunder at træde ind over dørtærsklen til en gammel kirke eller gå rundt i det, der står tilbage af et middelalderligt kloster. Dette trosvidnesbyrd gentager vor tids kirkebygninger i nye former og udtryk, som kan gøre mødet med dem til stjernestunder. Sådan har jeg f.eks. oplevet det i Hellig Kors Kirke i Jyllinge og i arkitektægteparret Exners kirke i Virklund ved Silkeborg. Begge steder skaber lyset i eminent grad det spirituelle rum.

Bygninger og udsmykninger kan være trosvidnesbyrd, men naturligvis kan mennesker selv være trosvidner. Middelalderen havde sine helgener, og det har den katolske kirke

den dag i dag og henvender sig til dem i forbøn. Jeg mener, at vi protestanter godt kan ære nogle af fortidens skikkelser som trosvidner og forbilleder, uden at det bliver til helgendyrkelse, og uden at vi skal godtage det spind af legender, som ofte omgiver dem, men for mig som lutheraner og folkekirkekristen betyder det meget at lære vores egne trosvidner at kende på Klosterruten. Det gælder ikke mindst vores store salmedigtere som Sthen i Helsingør, Kingo i Slangørup, Ingemann i Sorø og Grundtvig i Udby ved Vordingborg. Det er bevægende at gå rundt i Udby Kirke, hvor Grundtvig virkede som præst nogle år, eller igennem den meget velbevarede præstegård, som var hans barndomshjem. I sine salmer har Grundtvig gang på gang benyttet erindringer fra barndomstiden her. Jeg tror også, at det er lykkedes mig at finde det sted øst for Udby, hvor Grundtvig fik sin afgørende "Skovoplevelse", et religiøst gennembrud, som gjorde ham rede til at tage en præstegerning op i Udby som kapellan for sin svagelige far.

Det bliver til stjernestunder, når nutiden føjer sig ind i historiens store sammenhæng. Det betyder, at jeg på pilgrimsvejen får sat mit liv i perspektiv, sådan at det bliver muligt at leve det daglige liv under en større horisont end før. Det handler – med Martin Linds ord – om at "komme hjem" til sig selv og blive det menneske, Gud har ønsket.

Et af mine bedste pilgrimsmøder.

Af pensioneret sognepræst Hanne Sander, Jægersborg

Det var sommer 2010. Vi var en gruppe pilgrimsvandrere på vej fra Ry til Skanderborg. Der var blevet smurt madpakker om morgenen, og det passede, at de blev spist ved Øm kloster ved frokosttid.

Allerede da var der flere i gruppen, der begyndte at kredse om tanken om kaffe, men jeg vidste, at der var en kaffestue i Boes, der ligger en times vandring fra Øm kloster, så det var en fin udsigt.

Jo nærmere vi kom til Boes, jo mere blev der talt om kaffe, så til sidst kunne vi næsten dufte den.

Men så skete der det, der ikke må ske, når folk er lidt småtrætte. Vi blev mødt af en skilt, der fortalte, at kaffestuen var ferielukket. Som den der var tilrettelægger af vandringen kunne jeg tydeligt mærke, at der måtte gøres noget, for skuffelsen i gruppen var alt for mærkbar, og vi skulle også gå det sidste stykke ind til Skanderborg.

Altså bankede jeg på døren i det første det bedste hus, men der var tilsyneladende ingen hjemme. Det var der i nabohuset, og da jeg hurtigt havde forklaret situationen med de 18 meget kaffetørstige vandrere, lovede konen i huset straks, at hun skulle nok lave et par kander kaffe. På vej tilbage med det gode budskab, mødte jeg en fra huset, hvor jeg først havde banket på, og hun var også med det samme hjælpsom. Jeg måtte jo så sige, at jeg allerede havde lovnings på kaffe fra nabokonen. Det kom som en stor overraskelse for hende: havde hun virkelig sagt ja til det. Ja, det havde hun jo, men nu ville konen i det første hus så komme med kopper, og var der ikke nogle, der gerne ville have te? –

Kaffehusets udendørs borde og bænke blev taget i brug, og nu kom der jo både kaffe og te på bordet.

Vandringsgruppen syntes nærmest, at der var sket et mirakel, og "kaffeunderet" gav anledning til en samtale om vores tilbageholdenhed i forhold til at bede om hjælp: hvorfor det er sådan og om det ikke kan være anderledes. For deltagerne i gruppen var ikke meget i tvivl om, at hvis der var blevet banket på deres dør i en lignende situation, ja, så havde de helt sikkert også tilbudt at lave kaffe.

"Kaffeunderet" bredte sig forhåbentlig også til de to huse, for vi fik historien om, at de som naboer ikke havde talt sammen i ti år, men om det møde kom i stand får vi nok aldrig at vide.

Vi gik videre – varme og glade over det, der er mere end kaffe, nemlig en umiddelbarhed hjælpsomhed i mødet med andre mennesker, der godt vil hjælpe. De skulle bare spørges.

Kalender

Foredrag 2014 om Klosterruten ved Jens Kristian Krarup:

Onsdag 29. januar kl. 14.45

"Den Danske Klosterrute og pilgrimsvandring før og nu". Gråsten Ældreklub.

Søndag 6.april kl. 20

"Den Danske Klosterrute og pilgrimsvandring før og nu". Bibelferie på Løgumkloster Refugium for seniorer i KFUM og KFUK, DMS/Danmission.

Lørdag 24. maj kl. 9.30

"Vejen vi går – introduktion til Den Danske Klosterrute". Ugekursus på Rødding Højskole.

Pilgrimsvandringer på Klosterruten

Lørdag d. 10. maj kl. 8.00

Klosterruten - Sidste del af klosterruten til Vordingborg i den lysegrønne skov. Ugledige sø – Vordingborg; ca. 21 km.

Karslunde Strandkirke, v. Arne Rasmussen, Karslunde Mosevej 42, 2690 Karslunde, 5136 4656, Email: arne-bo@webspeed.dk

Fredag 23. maj – torsdag 29. maj 2014

Ugekursus på Rødding Højskole, Flors Allé 1, 6630 Rødding, tlf. 74842284, www.roedding-hoejskole.dk. E-mail: kontor@rhskole.dk.

Klosterruten gennem Sønderjylland til Ribe. Ro, eftertænksomhed, frisk luft, smuk natur. Tid til stilhed og samtale om livets store spørgsmål. Kursusvært: Mette Geil. Medvirkende: Jette Vibeke og Svend Løbner, Jens Kristian Krarup, Sophus Ejler Jepsen, Mads Rykind-Eriksen, Jens Rosendal, Jacob Thue Larsen, Erik Lindsø, Torben Bramming, Ann Alonso. Pris 4.200 kr. Tillæg for enkeltværelse 700 kr.

Mandag 9. juni 2014 (2. pinsedag) kl. 04.45-10.30

Pinsevandring Løgumkloster (under forberedelse). Arrangør: Løgumklosteregnens kirker i samarbejde med Foreningen Den Danske Klosterrute. Solopgang på Vongshøj, Vestsønderjyllands højeste punkt. 8 km vandring fra Vongshøj til Løgumkloster Kirke. Andagt undervejs i Nr. Løgum Kirke og friluftsgudstjeneste ved pilgrimsfontænen på Løgumkloster kirkegård. Kl. 04.00 mulighed for bustransport Løgumkloster-Vongshøj. Nærmere oplysninger på Løgumkloster Kirkes hjemmeside www.loegumkloster-kirke.dk, og evt. hos sognepræst Sten Haarløv, Løgumkloster, tlf. 74 74 47 47, E-mail: stha@km.dk.

Onsdag 11. juni – søndag 15. juni 2014

Programdage Løgumkloster Refugium, Refugievej 1, 6240 Løgumkloster. www.loegumkloster-refugium.dk. E-mail: mail@loegumkloster-refugium.dk

To dages vandring på den sønderjyske østkyst, en dag i marsklandet. Medvirkende: Birthe og Johannes Holst Hansen. Der indledes og afsluttes med andagt i kirkerne på ruten. Smør-selv-madpakke og kaffe medbringes. Aftensmad og overnatning med morgenmad på refugiet. Det forudsættes, at man uden besvær kan vandre ca. 15 km dagligt i naturterræn. Pris 3.920-4.420 kr. inkl. bustransport. .

Peregrinus 2014.

Foreningen Den Danske Klosterrute, Birgittaforeningen i Mariager og Mariager Kirke arrangerer i fællesskab PEREGRINUS 2014.

Pilgrimmenes pilgrim, den hellige Birgitta af Vadstena, vil være central og derfor er første del af Peregrinus 2014 en pilgrimsrejse til Vadstena, som arrangeres af Foreningen Den Danske Klosterrute.

Pilgrimsrejsen er fra den 22. maj – 25. maj 2014. Se særskilt program.

Anden del af Peregrinus 2014 vil bestå af flerdags pilgrimsvandring på Den Danske Klosterrute til Mariager i uge 32, og flere én dagsvandring til Mariager. Vandringerne slutter med et stort **seminar i Mariager i dagene 8.-10. august.** Der vil komme nærmere program.

Foreningen Danske Klosterrute

Foreningens formål er at arbejde for Den Danske Klosterrutes beståen og videreførelse, samt at fremme ruten brug.

Bestyrelsen består af:

Erling Bjerrum-Petersen (formand), Kirkevej 3, Abild, 6270 Tønder 74 72 28 50 ebp@km.dk

Peter Møller Jensen (næstformand), Engsvinget 37, 2400 København N, 38 28 55 57 pmj@km.dk

Karen-Marie Holst Jannerup, Klosterjordet 6 st. lejl. 5, 9100 Aalborg. 98 13 28 60 holstjannerup@privat.dk

Arne Bo Rasmussen, nnnnnnnnnnnnnnn, arne-bo@webspeed.dk

Lars Møller Jensen (sekretær), Adjunktvej 5, 9000 Aalborg. 98 10 28 62 Lars.m.Jens@gmail.com

Kontingent er 100 kr. pr. år.

Medlemskab opnås ved at indbetale kontingentet på foreningens konto i Hobro Sparekasse (Reg. nr. 9336 og kontonr. 0001288792) og sende navn og adresse og gerne e-mail til kassereren.

Henvendelser ang. støtteforeningens arbejde kan rettes til bestyrelsens medlemmer.

Nyhedsbrevet sendes til foreningens medlemmer via e-mail.

Redaktør er Lars Møller Jensen

Eftertryk af artikler i nyhedsbrevet er ikke tilladt uden forfatterens tilladelse.

Den Danske Klosterrutes webside findes på

www.klosterruten.dk